

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่าน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ศุภาพิชญ์ บริบูรณ์^{*1} ธนดล ภูสีฤทธิ์²

Jlfang1230@gmail.com*

ส่งบทความ 28 มิถุนายน 2569 แก้ไข 17 สิงหาคม 2569 ดอบบรับ 18 สิงหาคม 2569

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านของนักเรียน ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียน ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (One Group Pretest–Posttest Design) กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านหนองแวง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 1 ห้องเรียน รวม 15 คน โดยเลือกห้องเรียนแบบเจาะจงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM เรื่องมาตราตัวสะกด จำนวน 8 แผน รวม 16 ชั่วโมง 2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน จำนวน 15 ข้อ คะแนนเต็ม 20 คะแนน และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM เป็นแบบมาตราประมาณค่า 3 ระดับ จำนวน 10 ข้อ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ และการหาประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (E_1/E_2)

ผลการวิจัยพบว่า

- 1) กิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.37/81.67 เป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนด
- 2) นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการอ่านหลังเรียน (16.33 คะแนน) สูงกว่าก่อนเรียน (8.87 คะแนน) และ
- 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.88$)

คำสำคัญ: การเรียนรู้แบบ PWIM, การอ่าน, มาตราตัวสะกด

* ผู้ประพันธ์บทความ

¹⁻² คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

The Development of Picture Word Inductive Model (PWIM) Learning Activities to Enhance the Reading Ability of Grade 1 Students

Supapich Boriboon*¹ Thanadol Phuseeerit²

Jlfang1230@gmail.com*

Received: June 28, 2026 Revised: August 17, 2026 Accepted:: August 18, 2026

Abstract

The objectives of this study were to 1) develop PWIM learning activities and determine their efficiency according to the 80/80 criterion, 2) compare students' reading ability before and after participating in the learning activities, and 3) study students' satisfaction with the learning activities. This study employed a one-group pretest-posttest design. The participants were 15 Grade 1 students from one purposively selected classroom at Ban Nong Waeng School, under the Roi Et Primary Educational Service Area Office 1, in the second semester of the 2025 academic year. The research instruments included 1) eight PWIM learning activity plans on Thai final consonant patterns, with a total duration of 16 hours, 2) a 15-item reading ability test with a total score of 20 points, and 3) a 10-item, three-point rating scale questionnaire on students' satisfaction with PWIM learning activities. The data were analyzed using mean, standard deviation, percentage, and the efficiency of the learning activities (E_1/E_2).

The results revealed that

1) the PWIM learning activities had an efficiency of 84.37/81.67, which met the established criterion of 80/80;

2) the students' mean posttest score for reading ability was 16.33, which was higher than the mean pretest score of 8.87; and 3) the students' overall satisfaction with the PWIM learning activities was at a high level ($\bar{X}=2.88$, S.D.=0.27).

Keywords : PWIM, Reading Ability, Reading, Thai Final Consonant Patterns

* Corresponding Author

¹⁻² Faculty of Education Mahasarakham University

บทนำ

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติและเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสาร การแสวงหาความรู้ และการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนในทุกระดับ การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยจึงมุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนมีทักษะด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะทักษะการอ่านซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการเรียนรู้ การอ่านช่วยให้ผู้เรียนสามารถรับรู้และทำความเข้าใจความหมายของคำ ประโยค และข้อความ ตลอดจนเชื่อมโยงข้อมูลที่อ่านกับความรู้และประสบการณ์เดิม เพื่อนำไปใช้ในการเรียนรู้และการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ดังนั้น การพัฒนาความสามารถในการอ่านตั้งแต่ระดับประถมศึกษาตอนต้นจึงมีความสำคัญต่อการวางพื้นฐานการเรียนรู้ของผู้เรียนในระดับที่สูงขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) การประเมินความสามารถด้านการอ่านของผู้เรียน (Reading Test: RT) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กำหนดการประเมินความสามารถด้านการอ่านออกเป็น 2 ด้าน ได้แก่ การอ่านออกเสียงและการอ่านรู้เรื่อง โดยการอ่านออกเสียงครอบคลุมการอ่านออกเสียงคำและการอ่านออกเสียงข้อความ ส่วนการอ่านรู้เรื่องครอบคลุมการอ่านรู้เรื่องคำ การอ่านรู้เรื่องข้อความ และการอ่านรู้เรื่องประโยค ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าความสามารถในการอ่านของผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ครอบคลุมทั้งความสามารถในการอ่านคำและการทำความเข้าใจความหมายจากสิ่งที่อ่าน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2567) จากการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านหนองแวง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1 ผู้วิจัยสังเกตพบว่า นักเรียนบางส่วนยังมีปัญหาในการอ่านคำที่มีมาตราตัวสะกด และการเชื่อมโยงคำศัพท์กับความหมายอย่างถูกต้อง เมื่อนักเรียนไม่สามารถอ่านคำและเข้าใจความหมายของคำได้ จึงส่งผลต่อการทำความเข้าใจสิ่งที่อ่านและการนำคำไปใช้ในบริบทต่าง ๆ ดังนั้น การพัฒนาความสามารถในการอ่านคำควบคู่กับการเข้าใจความหมายของคำจึงเป็นพื้นฐานสำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเห็นความจำเป็นในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ที่ไม่เพียงมุ่งให้นักเรียนอ่านคำได้เท่านั้น แต่ยังช่วยให้นักเรียนสามารถเชื่อมโยงคำที่อ่านกับภาพและความหมายของคำได้อย่างเป็นรูปธรรม จึงเลือกนำ Picture Word Inductive Model (PWIM) มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เนื่องจากเป็นแนวทางที่เริ่มต้นจากการใช้ภาพเป็นสื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนสังเกต ระบุคำศัพท์ เชื่อมโยงภาพกับคำอ่านและจัดหมวดหมู่คำ ตลอดจนนำคำศัพท์ไปใช้ในการสร้างประโยคหรือข้อความ กระบวนการดังกล่าวช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ผ่านบริบทและความหมายควบคู่กับการอ่านคำ ซึ่งสอดคล้องกับปัญหาของผู้เรียนที่ยังมีข้อจำกัดในการอ่านคำที่มีมาตราตัวสะกดและการเชื่อมโยงคำศัพท์กับความหมาย (Calhoun, 1999) ทั้งนี้ งานวิจัยของวจนะพร สีเกาะและคณะ (2567) พบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM สามารถพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้โดยกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด และผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงขึ้น จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่ามีงานนำกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM มาใช้ในการพัฒนาทักษะด้านการอ่านและการเขียนของนักเรียนระดับประถมศึกษา โดยงานวิจัยที่ผ่านมาแสดงให้เห็นถึงศักยภาพของ PWIM ในการส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์และการอ่าน อย่างไรก็ตาม งานวิจัยแต่ละเรื่องมีขอบเขตของเนื้อหาและทักษะที่มุ่งพัฒนาแตกต่างกัน การวิจัยครั้งนี้จึงนำกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM มาประยุกต์ใช้กับเนื้อหาเรื่องมาตราตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยเน้นการเชื่อมโยงภาพ คำศัพท์ และความหมาย ผ่านกระบวนการสังเกต การอ่าน การจัดหมวดหมู่คำ และการนำคำไปใช้ในบริบทเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านของผู้เรียน อันเป็นการขยายการประยุกต์ใช้ PWIM ให้สอดคล้องกับเนื้อหาการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่องมาตราตัวสะกดในระดับประถมศึกษาตอนต้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM

ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านหนองแวง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1 จำนวน 1 ห้อง รวมนักเรียน จำนวน 15 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568

2. ตัวแปรในการวิจัย

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ กิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ความสามารถในการอ่าน

2.2.2 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM

3. นิยามศัพท์เฉพาะ

3.1 กิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM (Picture Word Inductive Model) หมายถึง วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ภาพเป็นสื่อหลัก เพื่อช่วยพัฒนาทักษะการอ่าน การเขียน และการคิดวิเคราะห์ โดยเน้นการเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมของนักเรียนและการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งช่วยให้นักเรียนจดจำและเข้าใจความหมายของคำได้ดียิ่งขึ้น ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM ของ Calhoun (1999) และนำมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยกำหนดขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จำนวน 7 ขั้นตอนดังนี้

3.1.1 ชี้นำเสนอภาพ

เป็นขั้นตอนการทบทวนความรู้เดิม และเตรียมเข้าสู่บทเรียน ครูนำเสนอภาพที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่ต้องการสอนให้นักเรียนสามารถสร้างคำศัพท์ได้อย่างกว้างขวางมากขึ้น นอกจากนี้ การเลือกภาพที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของผู้เรียนยังช่วยให้พวกเขาสามารถเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่

3.1.2 ชี้นำสังเกตและอภิปราย

นักเรียนสังเกตรายละเอียดในภาพและอภิปรายร่วมกัน ครูตั้งคำถามกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดและแสดงความคิดเห็น

3.1.3 ชี้นำอ่านคำ

ครูเขียนคำศัพท์ที่ผู้เรียนสร้างขึ้นบนกระดานหรือสื่ออื่นๆ นักเรียนอ่านคำศัพท์พร้อมกันและทำความเข้าใจความหมาย ครูอาจอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับความหมายและบริบทของคำ

3.1.4 ชี้นำจัดหมวดหมู่คำ

นักเรียนช่วยกันจัดหมวดหมู่คำศัพท์ตามลักษณะหรือความหมาย อธิบายเหตุผลในการจัดหมวดหมู่คำศัพท์ ครูอาจให้คำแนะนำและเพิ่มเติมข้อมูล

3.1.5 ชี้นำแต่งประโยคและเรื่องราว

นักเรียนนำคำศัพท์มาแต่งประโยคหรือเรื่องราวสั้นๆ แล้วนำเสนอประโยคหรือเรื่องราวของตนเอง

3.1.6 ชี้นำอ่านและเขียน

นักเรียนฝึกอ่านและเขียนคำศัพท์ ประโยค หรือเรื่องราวที่สร้างขึ้น ครูตรวจสอบความถูกต้องและให้คำแนะนำ กิจกรรมนี้อาจดำเนินการที่บ้านเพื่อทบทวน

3.1.7 ชี้นำทบทวนและประเมินผล

นักเรียนทบทวนคำศัพท์และเนื้อหาที่เรียนรู้ ครูประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

3.2 ความสามารถในการอ่าน หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการอ่านและทำความเข้าใจคำศัพท์ โดยสามารถเชื่อมโยงคำศัพท์กับภาพและความหมาย ตลอดจนแสดงความเข้าใจจากภาพและคำศัพท์ผ่านการนำคำไปใช้ในประโยคได้ โดยวัดจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย 2 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 การอ่านรู้เรื่องคำ เป็นข้อสอบแบบจับคู่คำกับรูปภาพ และตอนที่ 2 การแสดงความเข้าใจจากภาพและคำศัพท์ โดยการเขียนเป็นประโยค ซึ่งใช้เป็นส่วนหนึ่งของการประเมินความเข้าใจและการนำคำศัพท์ไปใช้ในบริบทตามขอบเขตที่กำหนดในการวิจัยครั้งนี้

3.3 ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM หมายถึง คุณภาพของกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM ซึ่งพิจารณาจากประสิทธิภาพของกระบวนการและประสิทธิภาพของผลลัพธ์ E_1/E_2 ตามเกณฑ์ 80/80

80 ตัวแรก (E_1) หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ได้จากคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนจากการปฏิบัติกิจกรรมระหว่างเรียนตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 8 แผน ประกอบด้วย คะแนนจากใบงาน การแต่งประโยค การอ่านออกเสียง และการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ โดยคะแนนดังกล่าวเป็นคะแนนที่ใช้สะท้อนการปฏิบัติกิจกรรมของผู้เรียนระหว่างกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM มิได้ใช้เป็นเครื่องมือวัดความสามารถในการอ่านซึ่งเป็นตัวแปรตามโดยตรง ทั้งนี้ การแต่งประโยคเป็นส่วนหนึ่งของขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนนำคำศัพท์ที่ได้จากการสังเกตภาพ การระบุคำ การอ่าน และการจัดหมวดหมู่คำไปใช้ในบริบท ส่วนการวัดความสามารถในการอ่านซึ่งเป็นตัวแปรตามของการวิจัย ประเมินด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

80 ตัวหลัง (E_2) หมายถึง ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ได้จากคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านหลังเรียน โดยนำคะแนนที่ได้มาคำนวณเป็นร้อยละของคะแนนเต็มทั้งหมด และต้องมีค่าไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

3.4 ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกเชิงบวกของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM ในด้านการเรียนรู้ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านครูผู้สอนและบรรยากาศในชั้นเรียน โดยวัดจากแบบสอบถามความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยเป็นเนื้อหาหลักสูตรการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ครอบคลุมมาตรฐานการเรียนรู้ ท 1.1 และ ท 4.1 โดยใช้เนื้อหาจากหน่วยการเรียนรู้ที่ 10–12 เรื่องมาตราตัวสะกด ได้แก่ แม่กง แม่กน แม่กม แม่เกย แม่เกว แม่กก แม่กต และแม่กบ จัดกิจกรรมการเรียนรู้จำนวน 8 แผน ใช้เวลาทั้งสิ้น 16 ชั่วโมง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (One Group Pretest–Posttest Design) โดยดำเนินการทดสอบความสามารถในการอ่านของกลุ่มเป้าหมายก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จากนั้นดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM และทดสอบความสามารถในการอ่านหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

กลุ่มเป้าหมาย	สอบก่อนเรียน (Pre-test)	การทดลอง	สอบหลังเรียน (Post-test)
E	T_1	X	T_2

เมื่อ E หมายถึง กลุ่มทดลอง (Experimental Group)

T₁ หมายถึง การทดสอบก่อนเรียน (Pre-test)

X หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM

T₂ หมายถึง การทดสอบหลังเรียน (Post-test)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ Picture Word Inductive Model (PWIM) เรื่องมาตราตัวสะกด จำนวน 8 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน จำนวน 15 ข้อ คะแนนเต็ม 20 คะแนน แบ่งเป็น 2 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 การอ่านรู้เรื่องคำ จำนวน 10 ข้อ และตอนที่ 2 การเล่าเรื่องจากภาพโดยเขียนสื่อสารเป็นประโยค จำนวน 5 ข้อ

3. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM เป็นแบบมาตราประมาณค่า 3 ระดับ จำนวน 10 ข้อ

3. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM ได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อประเมินความเหมาะสมด้านมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล ผลการประเมินพบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 4.58 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.62 (S.D. = 0.62) อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด ผู้วิจัยได้นำข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จากนั้นนำแผนที่ปรับปรุงแล้วนำไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านซ่งวิทยาคม จำนวน 9 คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มเป้าหมายของการวิจัย เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของการจัดกิจกรรม เนื้อหา สื่อการเรียนรู้ และระยะเวลาในการจัดกิจกรรม ก่อนนำผลจากการทดลองใช้มาปรับปรุงแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้มีความเหมาะสมและนำไปใช้จริงกับกลุ่มเป้าหมาย

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบ จำนวน 32 ข้อ แบ่งเป็น 2 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 การอ่านรู้เรื่องคำ เป็นข้อสอบแบบจับคู่คำกับรูปภาพ จำนวน 16 ข้อ และตอนที่ 2 การเล่าเรื่องจากภาพโดยเขียนสื่อสารเป็นประโยค เป็นข้อสอบแบบอัตนัย จำนวน 16 ข้อ จากนั้นนำแบบทดสอบเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โดยวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่า มีค่าระหว่าง 0.80–1.00 และปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ก่อนนำไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านซ่งวิทยาคม จำนวน 9 คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มเป้าหมายของการวิจัย แล้วนำผลมาวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (B) พบว่า ข้อสอบมีค่าความยากง่ายมีค่าตั้งแต่ 0.22–0.89 และค่าอำนาจจำแนกมีค่าตั้งแต่ 0.33–0.67 จากนั้นคัดเลือกข้อสอบที่มีคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด จำนวน 15 ข้อ ประกอบด้วย ตอนที่ 1 การอ่านรู้เรื่องคำ จำนวน 10 ข้อ และตอนที่ 2 การเล่าเรื่องจากภาพโดยเขียนสื่อสารเป็นประโยค จำนวน 5 ข้อ แล้วนำแบบทดสอบที่ผ่านการคัดเลือกไปหาค่าความเชื่อมั่น โดยแบบทดสอบตอนที่ 1 ซึ่งเป็นข้อสอบแบบให้คะแนน 0 และ 1 หาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีคูเตอร์-ริชาร์ดสัน โดยใช้สูตร KR-20 พบว่า มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.80 ส่วนแบบทดสอบตอนที่ 2 ซึ่งเป็นข้อสอบแบบอัตนัยที่มีระดับคะแนน หาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) พบว่า มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.89

3. แบบสอบถามความพึงพอใจผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน พบว่า มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าตั้งแต่ 0.80–1.00 และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับตามวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ 0.90 แสดงว่าแบบสอบถามมีคุณภาพและสามารถนำไปใช้ในการวิจัยได้

4. การดำเนินการวิจัย

1. ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) กับกลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านหนองแขวง จำนวน 15 คน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน และบันทึกผลเป็นคะแนนก่อนเรียน

2. ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM เรื่องมาตราตัวสะกด จำนวน 8 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมเวลา 16 ชั่วโมง พร้อมเก็บคะแนนระหว่างเรียนเพื่อนำไปวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ (E_1)

3. ทดสอบหลังเรียน (Post-test) โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านฉบับเดียวกับที่ใช้ในการทดสอบก่อนเรียน และบันทึกผลเป็นคะแนนหลังเรียน

4. ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ (PWIM)

5. ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลทั้งหมดและนำไปวิเคราะห์ทางสถิติ

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM ตามเกณฑ์ 80/80 โดยใช้สูตรการหาประสิทธิภาพ E_1/E_2 ของชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556)

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3. วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) พร้อมแปลผลตามเกณฑ์ที่กำหนด

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM

การหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM แบ่งเป็นการหาประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) ซึ่งพิจารณาจากคะแนนระหว่างเรียนที่ได้จากการทำใบงาน การแต่งประโยค การอ่านออกเสียง และพฤติกรรมการทำงานของนักเรียนระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) ซึ่งพิจารณาจากคะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านหลังเรียน แล้วนำผลที่ได้มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 ผลปรากฏดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM ตามเกณฑ์ 80/80

การทดสอบ	คะแนนเต็ม	คะแนนรวม	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ
ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)	456	5,771	384.73	18.84	84.37
ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)	20	245	16.33	2.13	81.67
ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้เท่ากับ 84.37/81.67					

จากตารางที่ 1 พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM มีประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 84.37 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 81.67 ดังนั้น กิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.37/81.67 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนด

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM

ผู้วิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียน ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM โดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละ ผลปรากฏดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM

ความสามารถในการอ่าน	จำนวนนักเรียน (N)	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ
ก่อนเรียน	15	20	8.87	1.60	44.33
หลังเรียน	15	20	16.33	2.13	81.67

จากตารางที่ 2 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีคะแนนความสามารถในการอ่านหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 8.87 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 44.33 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 16.33 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 81.67 แสดงให้เห็นว่า ภายหลังจากจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการอ่านเพิ่มขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับก่อนเรียน

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM

ผู้วิจัยศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจแบบมาตรประมาณค่า 3 ระดับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และแปลผลระดับความพึงพอใจตามเกณฑ์ของบุญชม ศรีสะอาด (2560) โดยกำหนดเกณฑ์การแปลผล ดังนี้ คะแนนเฉลี่ย 2.51–3.00 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก คะแนนเฉลี่ย 1.51–2.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง และคะแนนเฉลี่ย 1.00–1.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย ผลปรากฏดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
รวมด้านการเรียนรู้	2.93	0.20	มาก
รวมด้านสื่อและกิจกรรมการเรียนรู้	2.87	0.27	มาก
รวมด้านครูผู้สอนและบรรยากาศในชั้นเรียน	2.84	0.34	มาก
เฉลี่ยรวม	2.88	0.27	มาก

จากตารางที่ 3 พบว่าความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=2.88$, S.D.=0.27) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก โดยด้านการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X}=2.93$, S.D.=0.20) รองลงมาได้แก่ด้านสื่อและกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X}=2.87$, S.D.=0.27) และด้านครูผู้สอนและบรรยากาศในชั้นเรียน ($\bar{X}=2.84$, S.D.= 0.34) ตามลำดับ

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่าน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมการเรียนรู้แบบ Picture Word Inductive Model (PWIM) เรื่องมาตราตัวสะกดมีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 84.37/81.67 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนด โดยค่า E_1 เท่ากับ 84.37 แสดงว่า ในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยจากการปฏิบัติกิจกรรมคิดเป็นร้อยละ 84.37 ของคะแนนเต็ม ส่วนค่า E_2 เท่ากับ 81.67 แสดงว่า ภายหลังจากจัดกิจกรรมการเรียนรู้ นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคิดเป็นร้อยละ 81.67 ของคะแนนเต็ม สะท้อนให้เห็นว่ากิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพทั้งด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้และผลลัพธ์หลังการเรียนรู้ตามเกณฑ์ที่กำหนดประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ดังกล่าวสามารถอธิบายได้จากลักษณะของกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM ที่ดำเนินกิจกรรมอย่างเป็นลำดับขั้น เริ่มจากการนำเสนอภาพให้นักเรียนสังเกตและอภิปราย ระบุและเชื่อมโยงสิ่งที่ปรากฏในภาพกับคำศัพท์ อ่านคำ

จัดหมวดหมู่คำ นำคำไปใช้ในการแต่งประโยคและเรื่องราว ตลอดจนบททวนและประเมินผล กระบวนการดังกล่าวทำให้นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์และมาตราตัวสะกดผ่านภาพและบริบทที่มีความหมาย อีกทั้งยังได้อ่าน บททวน และนำคำศัพท์ไปใช้ผ่านกิจกรรมหลายลักษณะ จึงช่วยให้นักเรียนจดจำรูปคำ เชื่อมโยงคำกับความหมาย และนำคำไปใช้ในบริบทได้อย่างเป็นลำดับ นอกจากนี้ การที่นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการสร้างคำศัพท์จากสิ่งที่สังเกตในภาพและนำคำเหล่านั้นไปใช้ในกิจกรรมต่อเนื่อง ยังทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตลอดกระบวนการ ซึ่งสะท้อนผ่านคะแนนระหว่างเรียนและคะแนนหลังเรียนที่เป็นไปตามเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดลักษณะดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของ Calhoun (1999) ที่อธิบายว่า PWIM เป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ภาพเป็นสื่อในการพัฒนาคำศัพท์ การอ่าน และการเขียนอย่างเป็นระบบ อีกทั้งสอดคล้องกับงานวิจัยของวณะพร สีเกาะและคณะ (2567) ที่พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM มีประสิทธิภาพเท่ากับ 87.17/87.00 และงานวิจัยของกันยารวี ธิรคุณนิชนันท์ และอัฐพล อินตะเสนา (2568) ที่พบว่า แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM มีประสิทธิภาพเท่ากับ 89.49/83.66

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนพบว่า ภายหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ Picture Word Inductive Model (PWIM) นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการอ่านเท่ากับ 16.33 คะแนน สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 8.87 คะแนน แสดงให้เห็นว่าภายหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการอ่านเพิ่มขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับก่อนเรียน ผลที่เกิดขึ้นสามารถอธิบายได้จากกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM ที่ใช้ภาพเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้ โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนสังเกตและอภิปรายสิ่งที่ปรากฏในภาพ ระบุคำศัพท์ เชื่อมโยงภาพกับคำและความหมาย อ่านคำ และจัดหมวดหมู่คำ ก่อนนำคำที่เรียนรู้ไปใช้ในประโยคและเรื่องราว กระบวนการดังกล่าวทำให้นักเรียนไม่ได้เรียนรู้คำศัพท์จากการจดจำรูปคำเพียงอย่างเดียว แต่ได้เชื่อมโยงรูปคำกับภาพ ความหมาย และบริบทของคำอย่างต่อเนื่อง อีกทั้งยังได้อ่านและทบทวนคำศัพท์ซ้ำในหลายขั้นตอน จึงช่วยให้เกิดความคุ้นเคยกับรูปคำและมาตราตัวสะกด และสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในการอ่านได้ดีขึ้น กระบวนการเรียนรู้ดังกล่าวมีความสอดคล้องกับแนวคิดการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) ซึ่งให้ความสำคัญกับการที่ผู้เรียนมีบทบาทในการสร้างความหมายและองค์ความรู้จากประสบการณ์การเรียนรู้ (Tan & Ng, 2021) โดยในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM นักเรียนเริ่มต้นจากการสังเกตภาพที่สัมพันธ์กับประสบการณ์ใกล้ตัว แล้วเชื่อมโยงสิ่งที่สังเกตได้กับคำศัพท์และความหมาย ผ่านการอภิปราย การอ่าน การจัดหมวดหมู่คำ และการนำคำไปใช้ในบริบท ทำให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับคำศัพท์ด้วยตนเอง มากกว่าการรับความรู้จากครูเพียงฝ่ายเดียว สอดคล้องกับสง่า วงศ์ไชย (2562) ที่อธิบายว่า PWIM ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ อันเป็นพื้นฐานในการสร้างความเข้าใจคำศัพท์จากรูปภาพ และช่วยให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองผ่านกระบวนการอ่าน การเขียน และการคิดเชิงอุปนัย นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ Calhoun (1999) ที่อธิบายว่า PWIM ช่วยพัฒนาคำศัพท์และการอ่านผ่านการเรียนรู้จากภาพและการเชื่อมโยงกับประสบการณ์ของผู้เรียน ตลอดจนสอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐพัชร์ คงแสงจันทร์ (2566) และพทิตา ธงกิ่ง และประณต นาคะเวช (2567) ที่พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM มีผลด้านการอ่านหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน จากผลการวิจัยครั้งนี้สามารถสังเคราะห์ได้ว่า การนำกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM มาใช้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนต้น ควรให้ความสำคัญกับการใช้ภาพที่สัมพันธ์กับประสบการณ์ใกล้ตัวของผู้เรียนเป็นจุดเริ่มต้น และจัดกระบวนการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้เชื่อมโยงภาพ คำศัพท์ และความหมายอย่างเป็นลำดับ ผ่านการสังเกต การอภิปราย การอ่าน การจัดหมวดหมู่คำ และการนำคำไปใช้ในบริบท รวมทั้งมีโอกาสด้านการอ่านและทบทวนคำศัพท์ซ้ำในหลายขั้นตอน กระบวนการดังกล่าวทำให้การเรียนรู้ไม่ได้มุ่งเพียงการจดจำรูปคำ แต่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสร้างความเข้าใจจากการเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมกับความรู้ใหม่ และเห็นความสัมพันธ์ระหว่างรูปคำ ความหมาย และการใช้คำในบริบท ดังนั้น การประยุกต์ใช้ PWIM เพื่อพัฒนาการอ่านจึงควรคำนึงถึงทั้งการเลือกภาพที่เหมาะสมกับวัยและประสบการณ์ของผู้เรียน และการออกแบบกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียน

มีส่วนร่วมในการสร้างความหมายจากคำอย่างต่อเนื่อง 3. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ Picture Word Inductive Model (PWIM) พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=2.88$, S.D.=0.27) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยด้านการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X}=2.93$, S.D.=0.20) รองลงมา ได้แก่ ด้านสื่อและกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X}=2.87$, S.D.=0.27) และด้านครูผู้สอนและบรรยากาศในชั้นเรียน ($\bar{X}=2.84$, S.D.=0.34) ตามลำดับ ความพึงพอใจดังกล่าวสามารถอธิบายได้จากลักษณะของกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้ภาพเป็นสื่อหลักและเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ โดยผลการประเมินรายข้อพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจสูงสุดในข้อ “รู้จักคำศัพท์ใหม่” และ “ภาพช่วยให้นักเรียนจำคำศัพท์ได้ดี” ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.00 เท่ากัน สะท้อนให้เห็นว่า การใช้ภาพในกิจกรรม PWIM มีความสอดคล้องกับการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียน เนื่องจากช่วยให้นักเรียนเชื่อมโยงสิ่งที่มองเห็นกับคำศัพท์และความหมาย ทำให้คำศัพท์มีความเป็นรูปธรรมและจดจำได้ง่ายขึ้น ขณะเดียวกัน นักเรียนมีความพึงพอใจต่อข้อ “อ่านคำและเขียนคำได้ดีขึ้น” และ “ภาพมีสีสันและน่าสนใจ” ในระดับมาก ($\bar{X}=2.93$) แสดงให้เห็นว่า ทั้งลักษณะของสื่อและกระบวนการจัดกิจกรรมมีส่วนสนับสนุนให้นักเรียนเกิดความสนใจและรับรู้ถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ นอกจากนี้ ลักษณะของ PWIM ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนเริ่มต้นการเรียนรู้จากภาพและประสบการณ์ใกล้ตัว แล้วมีส่วนร่วมในการสังเกต ระบุคำศัพท์ อภิปราย อ่าน จัดหมวดหมู่คำ และนำคำไปใช้ในบริบท ทำให้ผู้เรียนไม่ได้เป็นเพียงผู้รับข้อมูลจากครู แต่มีบทบาทในการเรียนรู้และสร้างความเข้าใจด้วยตนเอง ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิด Constructivism ที่ให้ความสำคัญกับบทบาทของผู้เรียนในการสร้างความหมายจากประสบการณ์การเรียนรู้ (Tan & Ng, 2021) ลักษณะของกิจกรรมที่เป็นรูปธรรม เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม และทำให้ผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ระหว่างภาพ คำ และความหมาย จึงสามารถอธิบายได้ว่าเหตุใดนักเรียนจึงมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับมาก ทั้งนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของพิทยา รุ่งกิ่ง และประณต นาคะเวช (2567) ที่พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM โดยรวมอยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ครูผู้สอนสามารถนำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM ไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย โดยเฉพาะเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการอ่านคำ การสะกดคำ และมาตราตัวสะกด เนื่องจากผลการวิจัยพบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด และสามารถส่งเสริมความสามารถในการอ่านของนักเรียนได้
2. ครูผู้สอนควรเลือกใช้รูปภาพที่มีความชัดเจน สอดคล้องกับเนื้อหา และเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน เพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถเชื่อมโยงภาพกับคำศัพท์และความหมายได้อย่างถูกต้อง อันจะส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถในการอ่านได้ดียิ่งขึ้น
3. ครูผู้สอนควรดำเนินกิจกรรมตามขั้นตอนของรูปแบบ PWIM อย่างครบถ้วนและต่อเนื่อง โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้สังเกตภาพ อภิปรายคำศัพท์ อ่านคำ จัดหมวดหมู่คำ แต่งประโยค และฝึกอ่านเขียน เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างเป็นลำดับขั้นและสามารถนำความรู้ไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
4. ครูผู้สอนภาษาไทยระดับประถมศึกษาตอนต้นสามารถนำกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM ไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่าน โดยเฉพาะเนื้อหาเรื่องมาตราตัวสะกด ทั้งนี้ ควรเลือกภาพและคำศัพท์ที่เหมาะสมกับวัยและบริบทของผู้เรียน และจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการสังเกต ระบุคำ อ่าน จัดหมวดหมู่คำ และนำคำไปใช้ในบริบทอย่างต่อเนื่อง เพื่อช่วยให้นักเรียนเชื่อมโยงคำศัพท์ ความหมาย และประสบการณ์เดิมของตนเอง

5. สถานศึกษาสามารถนำแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM ไปใช้เป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ด้านการอ่าน และใช้เป็นแนวทางในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เกี่ยวกับการออกแบบกิจกรรมของครูผู้สอนภาษาไทยให้เหมาะสมกับบริบทของผู้เรียน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM กับกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนมากขึ้น หรือในสถานศึกษาที่มีบริบทแตกต่างกัน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น และสามารถนำผลการวิจัยไปใช้อ้างอิงหรือประยุกต์ใช้ในบริบทอื่นได้อย่างเหมาะสม

2. ควรศึกษาวิจัยโดยใช้รูปแบบการทดลองที่มีกลุ่มควบคุม เพื่อเปรียบเทียบผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM กับการจัดการเรียนรู้รูปแบบอื่น หรือการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ทั้งนี้เพื่อให้เห็นประสิทธิผลของกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างชัดเจนและมีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น

3. ควรศึกษาผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ PWIM ที่มีต่อทักษะภาษาไทยด้านอื่น ๆ เช่น การเขียนสะกดคำ การแต่งประโยค การอ่านจับใจความ การเขียนเรื่องจากภาพ หรือการสื่อสารทางภาษา เพื่อขยายองค์ความรู้เกี่ยวกับการประยุกต์ใช้รูปแบบ PWIM ในการพัฒนาทักษะทางภาษาของผู้เรียนให้ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กันยารวีร์ ธิรคุณนิชนันท์ และอัฐพล อินตะเสนา. (2568). การพัฒนาความสามารถในการอ่านสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Picture Word Inductive Model. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม*, 19(1), 72–80. <https://so05.tci-thaijo.org/index.php/rmuj/article/view/280082>
- ณรินทร์พัชร คงแสงจันทร์ และเด่นดาว ชลวิทย์. (2566). การเปรียบเทียบความสามารถการอ่านและเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบ Picture Word Inductive Model (PWIM) กับ วิธีการสอนปกติ. *JSSP*, 5, 111–122. <https://so06.tci-thaijo.org/index.php/JSSP/article/view/263293>
- พทิดา ธงกิ่ง, และ ประณต นาคะเวช. (2567). ผลของการจัดการเรียนรู้ Picture Word Inductive Model (PWIM) ร่วมกับนิทานที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. *วารสารวิจัยและนวัตกรรมการศึกษา*, 2(3), 45–58. <https://so10.tci-thaijo.org/index.php/rdicpru/article/view/1332>
- วณะพร สีเกาะ, กิตติศักดิ์ พลเยี่ยม และวีระชาติ นิลนนท์. (2567). การพัฒนาความสามารถการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำภาษาไทยโดยการจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. *วารสารบัณฑิตศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 22(2), 156–167. <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/mgsj/article/view/275095>
- สง่า วงศ์ไชย. (2562). Picture Word Inductive Model: รูปแบบการสอนอ่านและเขียนสำหรับเด็กไทย. *Veridian E-Journal, Silpakorn University (Humanities, Social Sciences and Arts)*, 12(2), 1113–1130. <https://he02.tci-thaijo.org/index.php/Veridian-E-Journal/article/view/128691>

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2567). *คู่มือการประเมินความสามารถด้านการอ่านของผู้เรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2567*. กระทรวงศึกษาธิการ.

Calhoun, E. F. (1999). *Teaching beginning reading and writing with the picture word inductive model*. Association for Supervision and Curriculum Development.

Tan, C., & Ng, C. S. L. (2021). Constructivism in education. Oxford Research Encyclopedia of Education. Oxford University. <https://doi.org/10.1093/acrefore/9780190264093.013.92>